

Pest, Március 9te 1854.

K 513/806.

Édes Aranybácsi!

Elhústem már most föléletesen hogy a különböző
életkorok különböző költészeké van. Ha ezt
cseppán elhústem, úgy azt hogy még minden év,
száznál is meg van a magáé, kapattalálból állítta,
som. Volt egy néhány tavaszi napunk / mert
már megint tél van) és imé én - mert minden
évéleteim csak önmagamra szorítottam - annyira
oxygénrel lettem teli, hogy mint télen téved
keserű szeretem, halál-sympathia'at dőlölni
a világot sem tudnék, és ennél meg a leg
jobb épossz vagy drámaíró nem tudnék egye,
deh lette volna, mint szűrt, kurtá lyrai

dara, 1

darabolat. Tépés ez sőt arra hogy jelen
versem skelüt kista brachus vordból van
állotva mely német modorral én épen nem
sympathivorok. De arasa staniul, még alaki,
tag is utánórnom. Elle a lapályon a folyó
és, s hogy legyet vad midőn illetésemet
épen a kerméret skelütégétől nyertem,
s e skelütég oly jól esik a Bysonias ójta,
Ei skelütém. Egyébirant most is még ta,
vashi versemet elkiülöketem, kellett. Dixi
Aprilis.

Stija meg az isten.

Verebő tanítványa

Fisza domola

Tavaszi Langoz

Uttem egy magamban

A sülta megett

Véges végig nérttem

A szép tel eget

- Szulfánal tövenél

Az első virág.

Felhasadt rügyökkel

Hajlott sárm az ág.

x x x

Nérttem fel az egre

Az első tavaszt

Nérestem - ... de hogy mit?

- Nem tudám én azt

En nem tudtam azt,

Es örökre még is

Egben leeresem

- Mintha birtok tudnám

Onnan jó felem.

"Tan a földön felhőt?"

(Kérdésem magam)

"Vagy a víz pácsitát?"

Mely zong vidorán?"

- Ej felhőt, pácsitát,

"Láttam eleget."

... S nérttem újra nérttem

Az üres eget.

S im fölön jó sköle

Lányta elibem

Vig dalát enerebbe

- Mosolyg skeliden.

Tizenöt tavasztól

Gyöngye rózsáskál

- Mire mint a felhő,

Ajta mint madár iltem

ültem glmainban
szöc lany meget
Véges végig kértém
és szep led szemed
- Szírom mit az épen
Kertem ha szöalan,
Vagy remény szöelmmel
keblek. telve van..

